

отъ родители българи: баща ми се наричаше Георги, а майка ми — Малама. Една година слѣдъ моето раждане единъ потурченъ българинъ отъ сѣмейството Гоголаръ убилъ баща ми, а майка ми слѣдъ врѣме се ожени за втори мжжъ, съ когото живѣ до 1812 год., когато цѣдото ни сѣмейство се оничтожи отъ чума“. Единъ дервишъ казалъ на Селимински, че се е родилъ въ най-щастливия день на годината — срѣщу коледа, отъ прѣдпослѣдната година на XVI вѣкъ. Останалъ безъ баща и майка, Селимински се прибралъ при дѣда си Георги Дрогойчовъ и баба си Драгана, които се грижили твърдѣ много за него. Когато Селимински попорасналъ и можелъ да схване какъ е билъ убитъ баща му и какъ е билъ прибранъ отъ дѣда си, още тогава, пише той, у неговата душа се породили двѣ противоположни чувства — *обичъ къмъ моитѣ спасители и умрава къмъ тиранитѣ-турци*. Когато Селимински билъ на 7 г. възраст, влѣзълъ у тѣхъ посрѣдъ нощъ пиянъ-залянъ турчинътъ Хасанъ Ириазлж. Дѣдо Георги се скрилъ, а при огнището останали баба Драгана и нейния внукъ. Хасанъ хваналъ малкия Иванъ и го заплашилъ, че ще го убие, ако не се яви дѣдо Георги. Внезапно вратата се отваря и се подава единъ исполинъ българинъ, който тутакси напада на озвѣренъ турчинъ, обезоражава го и го изтласква на вънъ. Отъ това обстоятелство умниятъ Иванъ почувствувалъ, какво човѣкъ — или народъ — трѣбва самъ да си помага. Какво нѣщо е *грѣхъ*, пише той, схванахъ, когато сливенци — българи и турци — нападнали двама съюзници — българинъ и турчинъ — тѣхъ самитѣ убили заради злодѣянията имъ, а кжшитѣ имъ развалили до основи.

Прѣзъ 1812 год. Селимински, като изгубилъ отъ чумата дѣда си и баба си, отчаянъ отъ тая загуба, той заминалъ прѣзъ 1814 год. за Иерусалимъ, а на връщане се отбилъ въ малоазиатския